

et af Lovgivningen og Samfundet anerkendt Navn. Og naar Samfundet dertil knytter visse Betingelser, ja, saa maa han opfylde dem eller kvittere det omtalte Navn. Med Hensyn til det ærede Medlems Bemærkning om de sagkyndige og om genealogisk Institut, vil jeg, for at der ikke skal komme nogen Misforstaaelse ud af min Udtalelse, oplyse, at man mundtlig har henvendt sig til mig fra genealogisk Institut, men rigtig nok paa et Tidspunkt, da det var for sent, idet Udvalget væsentlig var færdigt med sine Overvejelser, efter at det havde forhandlet med mig. — I øvrigt maa jeg gentage, hvad jeg tidligere har sagt, at mine Udtalelser ikke gaa ud paa at anbefale, at man vedtager dette Lovforslag, men kun ud paa at oplyse, hvad jeg kan tage imod. Om Lovforslaget bliver til noget eller ikke, er en Ting, som jeg for mit personlige Vedkommende ikke tillægger stor Vægt.

Scharling: Skønt jeg ingenlunde gør Paastand paa at høre til de sagkyndige i dette Spørgsmaal, vil jeg dog gøre en Bemærkning om et Punkt, som interesserer mig ikke saa lidt. Jeg vilde meget gerne se, at der kom en Lov ud om denne Sag, men jeg maa tilstaa, at det foreliggende Forslag kun forekommer mig lidt tilfredsstillende, og at jeg har ret store Betænkeligheder ved forskellige Bestemmelser deri. Det, som jeg tror, det egentlig i Øjeblikket nærmest maatte komme an paa, var at faa frem de vistnok ikke faa forskellige Tilnavne, som mange af Befolkningen benyttede i det daglige Liv, men som ikke ere officielle, altsaa faa dem gjorte officielle. Hermed vilde allerede vistnok raades Bod paa den Ensformighed, som nu i alt for stort Omfang hersker i vor Navneverden. Jeg mindes fra den Tid, min Broder var Præst paa Ærø, at han beklagede sig over, at han havde saa ondt ved at finde sig til Rette i Befolkningen, fordi de næsten alle havde et Tilnavn, hvorunder de vare kendte, medens han havde at holde sig til de officielle Navne. Og naar han skulde indhente Oplysning om en eller anden, vidste Folk i Almindelighed ikke, hvem der var Tale om, da næsten alle gik under et eller andet Tilnavn i Befolkningen. Dette er vistnok Tilfældet paa mange Steder, og jeg tror derfor, at det vilde være et Fremskridt, om disse uofficielle Navne bleve gjorte officielle, og man derfor lod dette Lovforslag væsentlig have til Formaal, at dette kunde ske paa en saa nem og billig Maade som muligt. Jeg tror ogsaa, at man i saa Til-

fælde burde gøre Adgangen lettere, end den er, naar de paagældende skulle henvende sig til Øvrigheden og der skulle betale 5 Kr. til Statskassen. Jeg tror, at det vilde være ønskeligt, om Optagelsen af den Slags Navne og deres Fastslaaen som Slægtsnavne kunde foregaa gennem Sognepræsten paa hvert Sted, hvor der vilde være en langt lettere Adgang for de paagældende til at melde sig. Og det vilde ogsaa have den Fordel, at Sognepræsten er den, der allerbedst kan skønne over, hvorvidt denne Anmeldelse er begrundet i de virkelige Forhold. Jeg tror ogsaa, man kunde sætte Betalingen betydelig lavere end til de 5 Kr., da det jo dog, som den højtærede Minister ogsaa anerkendte, her ikke drejer sig om noget fiskalt Spørgsmaal, men kun om at forebygge, at Folk uden nogen som helst rimelig Anledning vilde skifte Navn. Det forekommer mig ogsaa, at man har sat den Frist, som gælder for den Slags Navneforandringer, temmelig knap, nemlig til Udgangen af 1899. Da dette Tidspunkt forekommer to Gange i Lovforslaget, Udgangen af 1899 og 1ste Januar 1900, har jeg en Mistanke om, at man her maaske har ladet sig paavirke af den Formening, at Aarhundredet gaar til Ende 1ste Januar 1900. I saa Tilfælde maa det være mig tilladt i Forbigaaende at gøre den Bemærkning, at dette jo er en Misforstaaelse; thi Aarhundredet løber først ud ved Udgangen af 1900, det 19de Aarhundrede er ikke til Ende, før der er gaaet 1900 Aar, altsaa den 1ste Januar 1901. Den valgte Grænse forekommer mig altsaa lidt vilkaarlig og tilmed vel kort. Jeg er ogsaa lidt betænkelig over for den Bødebestemmelse, som indeholdes i § 10, og jeg ved ikke ret, trods de fremkomne Udtalelser, hvorledes man egentlig vil kunne anvende den i Praksis. Hvad vil det overhovedet sige, at man fører et saadant Stamnavn eller Tilnavn? Naar nu alle ens Omgivelser benytte sig af dette Navn, fordi de have kendt den paagældende under dette Navn i lang Tid, skal han saa bøde, fordi det bruges almindelig om ham? Det forekommer mig, at der er noget vel ubestemt i denne § 10, og jeg tror, at den i Praksis vil blive vanskelig at anvende. Men det, der, som sagt, forekommer mig at være Hovedsagen, og som jeg skulde ønske kunde blive Resultatet af det foreliggende Lovforslag, var, at man fik disse Tilnavne, som faktisk leve i selve Befolkningen, frem og fik dem slaaede fast som de paagældendes officielle Slægtsnavne. Allerede dette vilde ganske sikkert være et Fremskridt.